

DINÓK ZOLTÁN

Előrukkolni a novellával

- Nagyon jól sikerült ez a novella! – mondta Zoltán az anyjának.
- Nocsak!
- El is küldöm vagy négy lapnak!
- Ha olyan jó, miért nem csak egynek?

Zoltán nem válaszolt. Kiment a számítógépes szobából a konyhába rágyújtani. Azt tudta Zoli, hogy az új novella nagyon érdekes, és fennkölt hangulatú. Arra gondolt, kinyomtatja s elviszi a pap barátjának. A novellában Istenről írt. Ezért gondolt egyáltalán erre.

„Biztos, tetszeni fog majd neki!”

Ezért a postázással még várt is. Most az a fontos, hogy a pap lássa. Lehet, ha valami olyat mond, ami nem felel meg a valóságnak, még javít is rajta. Egyáltalán ezért is viszi a paphoz. Felöltözött s egy szatyorba tette a kéziratot. Egy csomag cigarettát is vitt magával.

– Nemsoká jövök! – mondta az anyjának.

Majd hamarosan megérkezett a templomhoz. A bejáratnál a templom-szolga már felismerte.

– Dezső atya a szobájában van! – mondta.

Zoli tehát a földszint bal sarkába ment, ahol kopogtatott, mikor megérkezett.

- Tessék!
- Zoli vagyok!
- Gyere be!

Zoli ajtót nyitott, aztán kifújta magát.

- Mit akarsz? Egy óra múlva értekezletre megyek.
- Remélem, elég lesz ennyi idő is!

A pap nem értette, csodálkozott.

– Mire? – kérdezte.

– Hoztam valamit. Egy novellát. Arra kérném, hogy olvassa el...

– Jaj, Zoli, én nagyon nagyra becsülöm az irodalmi ambíciódat, de erre nincs időm.

– Csak kérem, olvassa el, nem olyan hosszú, és fontos dologról szól!

Istenről írtam benne.

A pap egy pillanatra elgondolkodott.

– Istenről? – kérdezte. – Mit írtál Istenről?

– Olvassa el! – s a lapokat az atya orra elé dugta.

DINÓK ZOLTÁN (1981, Kecskemét) író, költő. Volt hírlapárus és könyvkereskedő. Írt regényt, kisregényt, drámát, novellát, verset, esszét. Az álomvilág nagyúr címmel 2010-ben jelent meg novelláskötete.

– Na, hadd nézzem! – s felvette a szemüvegét és olvasni kezdte. Zoli izgatottan várt. Az atya megilletődött képet vágott. Majd mikor a végére ért, azt mondta:

- Ez nagyon szép! – s elgondolkodott. – Ezt tényleg te írtad?
- Igen, én – felelte Zoli.
- Igen, ki más? – tűnődött el a pap.
- És? Tetszik?
- Igen, nagyon. Ezt mindenképp add ki!
- Azt akarom.
- Ez nagyon szép volt benne, hogy „az ember mindenkiben, csalódhat, de Istenben soha nem”.

– Ugye?

– Igen, igen.

– Látszik, hogy kedvenc íróm Dante.

Dezső atya mosolygott.

– Ha így dicséred az Istent, boldog életed lesz! Szoktál imádkozni?

– Nem nagyon.

– Pedig jobban tennéd.

– Azért tisztelem a vallást.

– Igen. Ahogy írtad: „Isten a szívünkben van, nem a templomban.”

– Igen. És hány ember fordítva hiszi! – mondta Zoli.

– Amúgy minden rendben nálad? – kérdezte Dezső atya aggódva.

– Igen, minden rendben – mondta megnyugtatóan Zoli.

A pap elmosolyodott:

– Most már igyekeznem kell. Várnak. Írj tovább. Ha lesz időm, elolvasom – mondta Dezső atya.

– Jó, szeretném is... – felelte lelkesedve Zoli.

– Akkor, szia! – kezet fogott a fiatal íróval, azzal ment a dolgára.

Zoli büszkén tért haza.

– No, megmutattad a novelládat? – kérdezte az anyja.

– Igen.

– S tetszett a papnak?

– El volt ámulva.

– Na jól van. Egyél egy kis brassóit. Megtalálok a gázon.

Zoli ehelyett a szobába vonult és elküldte a novellát négy szerkesztőségnek, majd aludt egy nagyot, hogy kipihenje az írás fáradalmait.

A takarítónő

A lépcsőházban fáradtan törülte a lépcsőt a takarítónő. Csak ő meg a másodikon lakó Répa Károly voltak a házban. Épp szünetet tartott és neki-támasztotta a lépcsőnek a felmosót, mikor Károly kinyitotta az ajtót.

– Jó napot, kedves uram! – mondta a takarítónő.

– Jó napot, hölgyem! – mondta Károly.

A takarítónő nem akart hinni a fülének, amikor meghallotta a „hölgyem”-et:

– Segíthetek valamiben? – kérdezte.

– Nem, úgy gondoltam, én segíthetek – felelte Répa Károly.

Az asszony elmosolyodott. Tény, ami tény, igen éhes és szomjas volt, de nem mert megszólalni sem. Károlynak azonban volt annyi esze, hogy megkérdezze.

– Nem éhes?

– De. Tudja, elfáradtam – mondta a takarítónő.

– Azt elhiszem. Ha akarja, egy adag zöldborsófőzeléket tudok adni önnek.

– Ó, hát azt elfogadom – mondta a takarítónő.

– Jöjjön be! Nem kell levenni a csizmát.

A takarítónő mégis levette.

– Piszkos.

Károly bekísérte a konyhába, megmelegítette a főzeléket.

– Szomjas is vagyok! Nem tudna adni egy pohár vizet? – kérdezte az asszony.

– Dehogynem! De nem vizet adok, hanem egy pohár őszibaracklevet.

Azt szereti? Jó lesz?

– Hogyne!

Károly kiszolgálta.

– Jó hideg.

Azért két húzással megitta. Károly meg elkészítette a főzeléket s az asszony orra elé rakta. Az mohón falni kezdett. Látszott rajta, hogy nagyon éhes. Meg az is, hogy talán bizonyos dolgokban sokat nélkülöz. Amikor végzett, nem győzött hálálkodni.

– Köszönöm, Uram!

– Szívesen. Csak segítettem magán, egy jó emberen.

– Maga is jó ember! Meglehet, hogy jobb, mint én!

Károly nem értette, hogy miért mond ilyet.

– És maga mit csinál? Mivel keresi a betevő falatot? – kérdezte a nő.

– Asztalos vagyok, csak éppen munkanélküli... Mit is mondhatnék... Az ötös lottó főnyereményének tudnék örülni – felelte Károly.

Az asszony nevetett.

– Én is!

– De azért eltartom magam. Most a hidegben iszonyúan drága a fűtés.

De valahogy kifizetem.

Az asszony megdörzsölte a szemét, és közben egy mélyet sóhajtott.

– Igen. Én is többre lehettem volna hivatott – mondta a takarítónő.

– Más munkával nem is próbálkozott?

– Dehogynem. Csak ez vált be a legjobban. Voltam egy általános iskolában is takarító.

– Értem. Gondolom, nem sokat keres – mondta komolyan Károly.

– Ezért a lépcsőházért elég szép summát kapok, de nem akarom elárulni, mennyit...

– Nem is kell. Kérem, ne haragudjon...

– Miért haragudnék? Kisemberek vagyunk, viszonylag kevés bérrel, nem nekünk kéne összevesznünk.

– Hanem kiknek? – tette fel a kérdést Károly.

– Az apám elég jó politikus alkat volt, ő mindig azt mondta, nekünk a politikusokkal kéne összemaradnunk, nem egymással...

Károly elmosolyodott.

– Igen, igaza van. Nekem is a munkanélküli-segélyem hamarosan elfogy. Még jó, hogy meg tudtam kínálni borsófőzelékkel. De kaviárt már nem tudok adni...

– Nem is kell... – mondta nevetve a takarítónő.

Majd egy pillanat erejéig elgondolkodott.

– Maga egyedül él? – kérdezte aztán.

– Már két éve igen. A feleségem elhagyott.

– Sajnálom.

– Nem kell sajnálni. Ő csalt meg engem, s fel volt háborodva, hogy szóvá teszem.

– Hát az ilyen nő mellett akkor nem is érdemes élni... – mondta az asszony.

– Nem... – mosolyodott el Károly.

– Én is öreg vagyok már, se gyerekeim, se férjem – mondta az asszony.

Károly maga elé nézett, az állát simogatva elmélázott.

– Na, mennem kell. Még fel kell érnem a negyedekre.

– Menjen csak, legalább már nem éhes. Ugye?

– Nem, nem... Köszönöm...

Azzal Károly kikísérte a takarítónőt, s az mosta tovább a lépcsőket. Károly meg elálmosodott időközben és hamarosan ismét elaludt.